

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.102/2026/3.
A felperes:	felperes felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő1, valamint alperesi képviselő2 (1052 Budapest, Váci utca 18. III.; eljáró ügyvéd: dr. Trinn Gábor)
A per tárgya:	média ügyben indított közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (9. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék – 19. sorszám alatt kijavított – 113.K.703.092/2025/8. számú ítélete

...

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A perben nem álló cég1 (a továbbiakban: médiaszolgáltató) az általa üzemeltetett név4 csatornán – állandó megnevezésű lineáris audiovizuális médiaszolgáltatás keretében – a 2025. március 31-én 19:30 és 21:00 órákor sugárzott „Híradó” című műsorszámában, 20:09:14-20:12:13, valamint 21:15:50-21:18:50 időpontok között riportot közölt „Rendszeresen éri verbális és fizikai agresszió az újságírókat név1 pártjának eseményein” címmel. A kifogásolt hírszegmenst a hírolvasó többek között „A név2 vezetője rendszeresen kioktatja és fenyegeti az őt kérdezni próbáló újságírókat.” mondattal vezette fel, amelyet egy hely1 rendezvényen a médiaszolgáltató riportere és operátora, valamint név3 hely1 önkormányzati képviselő közötti interakciót ábrázoló képsorok követtek. A szegmens későbbi részében név1 egy rendezvényen elhangzott kijelentését, miszerint „itt van az név4, a propaganda...” a narrátor azzal a megállapítással kommentálta, hogy „A név2 rendezvényein név1 rendszeresen hergel az újságírók ellen.” A megjegyzést a hírszegmens a felperes szimpatizánsainak és név1nek a médiaszolgáltató munkatársaira vonatkozó, a narrátor által agresszívnek titulált megszólalásaival, továbbá egy kiszivárgott – e személyek elszámoltatását kilátásba helyező, illetve testi épségét fenyegető – hangfelvétel bemutatásával kívánta illusztrálni.

[2] A sugárzott szegmens tartalmát sérelmezve a felperes – a hírolvasói/műsorvezetői véleménynyilvánítás tilalmának megsértésére hivatkozva – kifogással élt az alperesnél, amelyben a jogsértés jogalapjaként a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Mttv.) 12. § (3)-(4) bekezdéseit jelölte meg. Beadványában arra hivatkozott, hogy a beszámolóiban, nyilatkozatokban a név2ről és annak rendezvényeiről a műsorvezetők és a riporterek részéről lejárató tartalmú vélemények, megjegyzések, kommentek hangzottak el. Különösen „A név2 rendezvényein név1 rendszeresen hergel az újságírók ellen.” és „A név2 vezetője rendszeresen kioktatja és fenyegeti az őt kérdező újságírókat.” mondatokat kifogásolta.

[3] A médiaszolgáltató az alperes felhívására előterjesztett nyilatkozatában a felperesi érvelést érdemben vitatta, és jogsértés hiányában a kifogás alaptalanságát állította.

[4] Az alperes az szám1 számú határozatával (a továbbiakban: határozat) a felperes kérelmét elutasította. Rögzítette, hogy az első, a hergelésre vonatkozó kijelentés narrációs megállapítás volt, amely történeti összefüggések ismertetésével jelent meg. A kioktatásra és fenyegetésre vonatkozó megjegyzés tényszerű megállapításként szerepelt a szegmensben, amelyet a médiaszolgáltató a bejátszásokkal alátámasztott, konkretizált. A hírösszeállítás tényjellegét név1nek és a felperes képviselőinek a médiaszolgáltató újságíróival szembeni magatartása képezte. A tudósítás stílusa a szerkesztői szabadság körébe tartozik. Olyan tiltott vélemény vagy értékelő magyarázat, amely a tárgyilagos tájékoztatás határát átlépné, nem hangzott el. A médiaszolgáltató munkatársai nem politikai álláspontjukat fogalmazták meg, csupán dokumentált közéleti eseményeket mutattak be.

A kereset és a védírat

[5] A felperes a keresetében a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését kérte. Megsértett jogszabályi rendelkezésként az Mttv. 12. § (3) bekezdését jelölte meg, álláspontjának alátámasztásaként a Kúria Kfv.III.37.033/2014/3., Kfv.37.805/2013/5. számú ítéleteiben és az Alkotmánybíróság 3264/2016. (XII. 14.) AB határozatában (a továbbiakban: ABH) kifejtett, a hírolvasói véleménynyilvánítás tilalmának értelmezésére irányadó gyakorlatra hivatkozott. Érvelése szerint az inkriminált kijelentések, kifejezések nem feleltethetők meg a hírmagyarázat fogalmának, a „hergel”, „kioktat”, „fenyeget” szavak értékítéletet tükröznek, nem vonhatók a tényközlés körébe. A médiaszolgáltató eljárása nem az eseményről szóló hír jobb megértését, hanem a nézők hozzáállásának befolyásolását célozta.

[6] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte, fenntartva a támadott határozatában kifejtett álláspontját. Az ügy érdemét illetően rámutatott, hogy a hergeléssel összefüggő kifogásolt mondat a híryanag részeként került közzétételre, ezért az Mttv. 12. § (3) bekezdésének sérelme fogalmilag kizárt. A szóban forgó kijelentések a szerkesztett anyag szerves részét képezték, nem értékelhetők a hírolvasó, tudósító véleményének, értékítéletnek. Az adott hír háttérének, előzményeinek ilyen bemutatása éppen a sajtószerző tájékoztatási kötelezettségének való megfelelést szolgálja; a tartalom kialakítása, a stílus megválasztása, név-újságírókkal szembeni magatartása negatív aspektusának bemutatása pedig a szerkesztői szabadság körébe tartozik. A kioktat, fenyeget kifejezések a hírszegmens szereplőjének cselekvését – a médiaszolgáltató által tényszerűen alátámasztva – valóban jellemezték.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság az alperes határozatát megsemmisítette és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte.

[8] Indokolásában – az ABH-nak a tények és a közvélemény befolyásolására alkalmas, egzakt kategóriát nem jelentő vélemények alkotmányos elhatárolása kapcsán kifejtett elvi iránymutatását figyelembe véve – rögzítette, hogy az Mttv. 12. § (3) bekezdésében szereplő előírás a hiteles és tárgyilagos tájékoztatás érvényesülése érdekében nem differenciál az értékelések pozitív vagy negatív tartalma, illetőleg azok valós ténybeli alapja között, hanem az érintett személyi kör – a hírműsorok műsorvezetői és tudósítói – esetében általános jelleggel és objektív módon tiltja saját vélemény vagy értékelő magyarázat hírekhez történő hozzáfűzését. Az Mttv. rendelkezése azt a célt szolgálja, hogy egy adott politikai, közéleti eseményről, hírről a közönség tárgyilagos tájékoztatást kapjon és az esetleges vélemények, értékelő magyarázatok – az objektivitás látszatát keltve – burkolt formában semmiképp se veszélyeztessék az abban foglaltak befolyástól mentes értékelését és megítélését (Kfv.III.37.033/2014/3.).

[9] Hangsúlyozta, a perben eldöntendő kérdés az volt, hogy a felperes által vitatott kifejezések – „hergel”, „kioktat”, „fenyeget” – tényállításnak vagy véleménynek minősülnek-e. Megállapította, hogy a médiaszolgáltató munkatársa e kifejezésekkel nem tárgyilagos, tényszerű, ellenőrizhető információt közölt, hanem saját értékítéletét fejezte ki. A „hergelni”

kifejezés érzelmi hatás kiváltását jelöli, de annak tényleges fennállása nem határozható meg objektív módon: egyesek szerint kritikus hangnem, mások szerint „hergelés”. A „kioktat” szó ugyancsak szubjektív minősítés, amely lekezelő stílust sugall, de nem mérhető vagy bizonyítható magatartás. A „fenyeget” kifejezés ugyan használható konkrét cselekmény leírására, de a vitatott szövegben nem tartalmazott konkrétumokat (kivel, mikor, milyen módon történt), ezért itt sem tényleges tényközlésről, hanem értékelésről van szó. Ezek a nézőkben azt az érzetet kelthetik, hogy a felperes politikai tevékenysége elítélendő, így alkalmasak arra, hogy a közönség megítélését egyoldalúan befolyásolják. Az alperes gyakorlata – amely a hírműsor keretében értékítéletek közlését engedte meg – a közönség tisztán tényszerű tájékoztatáshoz való jogát csorbította.

[10] Kiemelte, irreleváns, hogy a kifogásolt kijelentést műsorvezető vagy narrátor mondta el, mivel a hírműsorban elhangzottak a médiaszolgáltató felelősségi körébe tartoznak. Ha megengedett lenne, hogy a narrátor szubjektív értékítéleteket közöljön, kiüresedne az Mttv. 12. § (3) bekezdése, hiszen a hírekbe burkoltan mindig becsempészhető lenne a médiaszolgáltató véleménye.

[11] A tájékoztatás kiegyensúlyozottságát valóban az egész műsorfolyam szintjén kell vizsgálni [1/2007. (I. 18.) AB határozat], ugyanakkor jelen esetben a vitatott kifejezések összességükben is egyértelműen azt mutatják, hogy a médiaszolgáltató negatív színben tüntette fel a felperesi pártot és politikusait. Ez a választások előtti időszakban különösen alkalmas volt arra, hogy a nézők politikai véleményét befolyásolja, ami burkolt lejárató kampány benyomását kelti.

A fellebbezés

[12] Az alperes a fellebbezésében – megsértett jogszabályi rendelkezésként az Mttv. 12. § (3) bekezdését, valamint a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontját, 89. § (1) bekezdés b) pontját és 92. § (1) bekezdés b) pontját megjelölve – az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

[13] Megítélése szerint egy adott kijelentés egyszerre tartalmazhat objektív tényre utaló és értékelő, szubjektív elemeket. A közlés jellegének megítélése ezért mindig az adott szövegkörnyezet, kommunikációs cél és befogadói értelmezés függvénye. Mivel az elsőfokú ítélet a műsorszámban használt három szóból önmagában imperatív következtetést vont le a műsorszám adott közlésének funkciójára, pragmatikájára (miszerint az értékítélet), módszertanilag hibásan járt el, mert épp azt kellett volna megvizsgálnia, hogy az adott szavak használata – a szerkesztő stiláris szabadságán belül – vajon leírták-e a bemutatott szituációt (hírt), vagy azt minősítették. Az elsőfokú bíróság helytelenül értelmezte a tények és vélemények elhatárolása körében hivatkozott ABH megállapításait is, amikor kimondta, hogy a „sértegettek” kifejezés önmagában azért nem minősül tényállításnak, mert a hírolvasó (vagy narrátor) nem mondta meg pontosan, ki, mikor, milyen szavakkal tette ezt. Jogszabályból nem levezethető az a bírósági álláspont, miszerint a média hatásának egy tényállítás valóságtartalmát, bizonyíthatóságát ellenőriznie kellene, hiszen ez nem tartozik a hatáskörébe.

[14] A hírszegmensben a szóbeli és fizikai erőszakot demonstráló magatartást mutatták be a szerkesztők. A fizikai agresszió bemutatásakor a szöveges részben elhangzott például az „inzultál” és a „fenyeget” szó, a verbális agresszió demonstrálásakor a médiaszolgáltató a kifogásolt kifejezéseket („hergel”, „kioktat”, „fenyeget”) használta: egyrészt a hírszegmens első, a verbális és fizikai agressziót megállapító mondatot követően („A név2 vezetője rendszeresen kioktatja és fenyegeti az őt kérdezni próbáló újságírókat.”), másrészt az újságírókat érő atrocitások bemutatását megelőzően („A név2 rendezvényein név1 rendszeresen hergel az újságírók ellen.”). Az elsőfokú ítélet logikája szerint eleve nem lehetne hírként beszámolni arról, ha valaki kioktatna valaki mást, hergelne vagy fenyegetne valakiket, holott evidencia, hogy e szavak is alkalmasak az objektív valóság, a tények leírására. Ha tehát egy adott politikus ténylegesen hergeli emberek bizonyos csoportját, akkor erről tényszerűen éppen a hergel ige használatával lehet beszámolni, mégpedig úgy, hogy ennek során semmiféle értékítélet nem történik, mert maga a cselekmény (a hír tárgya) minősíti önmagát, amit a szerkesztő nem köteles, de nem is jogosult mentegetni azzal, hogy stílusosan semlegesebb igét használ. Mindez ugyanígy igaz a kioktat és a fenyeget igék által leírt tényhelyzetekre is. A kérdéses szavak ebben a kontextusban nem tekinthetők véleménynek, figyelemmel arra is, hogy a médiaszolgáltató munkatársait érte az a fajta atrocitás, amiről a szegmensben beszámoltak, tehát valós eseményeken, objektív tényeken alapuló megállapítások voltak, amelyek bizonyítása lehetséges, hiszen a médiaszolgáltató munkatársai képesek azt alátámasztani saját tapasztalatukkal. Amennyiben a felperesi párt és politikusai a hírszegmensben negatív színben tűntek fel, az önmagában a tájékoztatásnak, illetve az annak alapjául szolgáló magatartásnak köszönhető, nem egy-egy kijelentésnek.

[15] Fenntartotta álláspontját, miszerint relevanciával bír, hogy a kifogásolt mondat a műsorszámon belül a műsorvezető, hírolvasó előadásában, vagy a műsorszámban szereplő politikai hír ismertetésében résztvevő narrátor előadásában kerül ismertetésre. A kifogásolt mondat („A név2 rendezvényein név1 rendszeresen hergel az újságírók ellen.”) a hírolvasói közlést követő bejátszásban hangzott el, tehát a híryanag részeként került közzétételre, az Mttv. 12. § (3) bekezdésének sérelme így fogalmilag fel sem merülhet.

[16] Megjegyezte, azon túl, hogy az elsőfokú ítélet ellentmondásos megállapításokat tartalmaz a médiaszolgáltatásban közzétett vélemények negatív vagy pozitív tartalmának megítéléséről ([33], [35], [37] és [39] bekezdések), a törvényszék túlterjeszkedett a kereseti kérelem keretein, amikor a határozat jogszerűségének vizsgálata körébe olyan szempontokat vont be, miszerint a vitatott „(...) kifejezések negatív töltetűek, ezért a közönségben azt az érzetet kelthetik, hogy a médiaszolgáltató elítéli az adott politikai párt tevékenységét.” Nem elfogadható továbbá, hogy a bíróság a választási időszak tényét is figyelembe vegye a jogsértések értékelése keretében („Bár a választási kampány közelsége miatt a kijelentések politikailag is érzékeny kontextusba kerültek [...].”, illetve „Ez a választások előtti időszakban különösen alkalmas volt arra, hogy a nézők politikai véleményét befolyásolja, ami burkolt lejárató kampány benyomását kelti.”). A közigazgatási per tárgya kizárólag az, hogy a hatályos, médiaigazgatásra vonatkozó jogszabályok rendelkezéseinek megfelel-e a hatósági döntés. A választási időszak ténye nem tartozik az Mttv. 12. § (3) bekezdésében rögzített minősítési szempontok közé, így nem szolgálhat sem enyhítő, sem súlyosító körülményként az ítélelhozatal során. Az, hogy választások előtti év van, politikai tény, nem jogi kategória, az pedig, hogy lejárató kampány folyik egy politikai párt ellen, szubjektív megállapítás, feltételezés, nem pedig jogszabályban rögzített objektív szempont. A védett jogi értékek – mint emberi méltóság, kiskorúak védelme, kiegyensúlyozott tájékoztatás – nem változnak

attól függően, hogy választási időszak van-e, ezért ugyanazon jogi mérce alapján szükséges megítélni a médiaszolgáltató magatartását minden időszakban.

[17] A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[18] A fellebbezés – az alábbiak szerint – alaptalan.

[19] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helytálló, az a jogvita elbírálására irányadó jogszabályoknak megfelel; annak jogi indokaival – a választási kampányra utaló megállapítások mellőzésével – egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel a következőket emeli ki.

[20] Mindenekelőtt hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy osztotta az elsőfokú bíróság azon jogértelmezési kiindulópontját, miszerint a kereset elbírálása és az Mttv. 12. § (3) bekezdésének tartalmi meghatározása során az ABH-ban kifejtett alkotmányos értelmezési keretet kell irányadónak tekinteni. Az említett határozat ugyanis – a Kúria Kfv.II.37.803/2013/5. számú ítéletével összefüggésben – elvi élel rögzíti, hogy a hírekhez fűzött vélemények és értékelő magyarázatok korlátozására vonatkozó szabályozás nem pusztán a sajtószabadság külső törvényi korlátját jelenti, hanem egyúttal a hiteles, tárgyilagos és befolyástól mentes tájékoztatás alkotmányosan igazolható követelményét is szolgálja. Erre figyelemmel az Mttv. 12. § (3)-(4) bekezdéseinek alkalmazása során a jogalkalmazónak a szerkesztői szabadság megszorító értelmezése és a védett alkotmányos cél közötti kívánatos egyensúlyt kell megteremtenie. Ebből következően az elsőfokú bíróság helyesen tekintette a döntése értelmezési alapjának azt az alkotmánybíróági tételt, amely szerint a törvényi tilalom nem a közölt vélemény valós ténybeli alapja, illetve annak pozitív vagy negatív irányultsága szerint differenciál, hanem általános érvénnyel azt kívánja megakadályozni, hogy a hírműsorban közreműködő médiaszereplő saját értékítélete a hírrel összemosva, a közönség számára objektív tényközlés látszatát keltve jelenjék meg. Az ítéltábla ennél fogva egyetértett azzal is, hogy a perbeli jogvita elbírálásának központi kérdése nem önmagában a kifogásolt szóhasználat pejoratív éle vagy publicisztikai tónusa volt, hanem az, hogy a vitatott megjelölés az adott szövegkörnyezetben tisztán egzakt tényközlésként, avagy a médiaszolgáltató saját, a nézői értékítélet befolyásolására alkalmas szubjektív minősítéseként jelent-e meg.

[21] Az alperes érvelése szerint egy adott kijelentés egyszerre tartalmazhat objektív tényre utaló és értékelő, szubjektív elemeket, így az elsőfokú bíróságnak azt kellett volna vizsgálnia, hogy a használt kifejezések leírták-e a bemutatott szituációt (hírt), vagy azt minősítették. Az ítéltábla egyetértett ezen alperesi következtetéssel, megjegyezve, hogy a

törvényszék éppen ebben a kérdésben foglalt állást. Döntésében ugyanis azt fejtette ki, hogy a sérelmezett szavak és az azokat magukban foglaló mondatok nem egyszerű tényközlések, hanem – a tényektől nem elkülönítve, azaz tilalmazott módon – a médiaszolgáltató munkatársainak véleményét, a befogadók hozzáállását jogellenesen befolyásolni kívánó értékítéletét tartalmazzák.

[22] Ehhez két megjegyzést indokolt hozzáfűzni. Egyrészt azt, hogy a tényállítások valóságtartalmát valóban nem kell az alperesnek a határozatában bizonyítania; ilyen előírás az Mttv. perben alkalmazandó rendelkezéséből nem vezethető le. Csakhogy a perbeli esetben nem tényállítás történt a hírszegmensben, hanem az ábrázolt eseményeket minősítette a médiaszolgáltató, amely cselekvés immanens jellemzője, hogy – lévén véleményről van szó – nem is bizonyítható. Éppen ez képezi a tény és a vélemény közötti elhatárolás alapját: míg a tények függetlenek az egyéni tapasztalattól, megítéléstől, azaz objektíve léteznek, addig az értékítélet, vélemény egy jelenségről, magatartásról vagy személyről (tényekről) alkotott – nem igazolható és nem is cáfolható – olyan benyomásokat tükröz, amelyekben a befogadó szubjektuma, értékrendje, politikai-világnézeti felfogása meghatározó. A közlő a maga véleményével, értékítéletével ez utóbbit kívánja más irányba terelni, megmásítani. Másrészt hangsúlyozandó az is, hogy – amint azt a bírói gyakorlat igazolta – egyetlen kifejezés is alapjául szolgálhat a hírolvasói véleménynyilvánítás tilalma megsértése megállapításának. Ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor eljárása középpontjába a sérelmezett szavakat, az azokat hordozó mondatokat állította, értékelve emellett, hogy a kifejezések milyen kontextusban, mihez kapcsolódóan hangzottak el.

[23] Mindezek alapján a perben annak volt ügydöntő jelentősége, hogy a kifogásolt kifejezések a hírszegmensben szereplő dokumentált eseménysor egyszerű illusztrálását jelentették-e, avagy a médiaszolgáltató a felvételeken látható epizódok halmazához olyan nyelvi többlettartalmat kapcsolt-e, amely a közönség számára már nem pusztán tényközlésként, hanem értékelő minősítésként jelent meg. E körben az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a „hergel”, „kioktat”, „fenyeget” szavak használata nem az ábrázolt képsorok tárgyilagos, „érzelemmentes” és értéksemleges leírását szolgálták, mert azokhoz stílári értelemben olyan – a jelen esetben, bár ennek meghatározó jelentősége nincs, negatív – többletjelentés tapadt, amely a befogadók érzelmeinek meg nem engedett befolyásolását, a hírszegmensben szereplő személyekkel (név és szimpatizánsai) szembeni antipátia felkeltését célozta, azt eredményezhette. A kérdéses igékhez az emberi cselekvés nem valamely egzakt meghatározása társul, hiszen azok a közlő részéről az érintettek, elsősorban a hír fókuszában álló pártvezető és munkatársai közéleti megítélésére vonatkozó, szükségképpen értékelő tartalmat hordoznak.

[24] Ehelyütt mutat rá a másodfokú bíróság azon alperesi hivatkozás aaptalanságára, hogy a közlés legfeljebb stilisztikai természetű szerkesztői választásnak tekinthető. A szerkesztői szabadság ugyan kétségtelenül kiterjed a hírek összeállítására, megfogalmazására és keretezésére, azonban nem szolgálhat felmentésül olyan szóhasználat alkalmazására, amely az Mttv. 12. § (3) bekezdésében tilalmazott módon a hírszolgáltatásba vegyíti bele a médiaszolgáltató saját értékelését. A valós ténybeli körülmények fennállása önmagában nem változtatja át a minősítő kifejezést tényszerű közléssé, ezért a perbeli megjelölések a hírolvasói véleménynyilvánítás tilalmának szempontjából nem a történeti

események, hanem a közlés értékelő többlettartalma miatt bírnak jogi jelentőséggel. Az Mttv. 83. § (1) bekezdés m) pontja szerint a közszolgálati médiaszolgáltatás célja a kiegyensúlyozott, pontos, alapos, tárgyilagos és felelős hírszolgáltatás, valamint tájékoztatás. E rendelkezés – az ítéltábla meggyőződése szerint – fontos korlátját jelenti a szerkesztői szabadságnak, mert bár az a témaválasztás szempontjából érvényesülhet (igaz, ott sem korlátlanul), a konkrét megvalósítás, a stiláris közlés- és ábrázolásmód tekintetében a tárgyilagosságnak kiemelt szerepe van. Ennyiben a másodfokú bíróság nem értett egyet az alperes fellebbezési álláspontjával, miszerint a bemutatott eseménysorokat a szerkesztő, a médiaszolgáltató munkatársa nem köteles semleges(ebb) szavak használatával mentesíteni. A tárgyilagosság követelménye ugyanis éppen ezt várja el: ha nem is a mentesítést, mert az valóban nem feladata a médiaszolgáltatónak, de a közéleti történések olyan bemutatását, amely véletlenül sem alkalmas a nézők bármiféle befolyásolására. A perbeli esetben a kérdéses szavak („hergel”, „kioktat”, „fenyeget”) e tárgyilagossági, objektivitási feltételnek nem feleltek meg, egyúttal a hírolvasói véleményezés tilalmába ütköztek, mert azok nem a tényközléstől elválasztva hangzottak el. Az Mttv. 12. § (3) bekezdéséből az következik, hogy a hírszegmens alapjául szolgáló magatartások olyan módon ábrázolandók, amelyekhez értékelő – itt éppen negatív – konnotáció semmiféle formában nem társul.

[25] Az alperes okfejtésével szemben nem evidencia, hogy a perbeli szavak alkalmasak az objektív valóság, a tények leírására, ahogyan annak sincs jelentősége, hogy a bemutatott cselekményeknek a médiaszolgáltató munkatársa ténylegesen a részese volt-e vagy sem. Még ha igaz is, hogy a felperesi párt és politikusai – önnön cselekvésük folytán – a hírszegmensben sokak szemében negatív színben tűntek fel, ezt a médiaszolgáltatónak nem szükséges, sőt az Mttv. 12. § (3) bekezdése folytán kifejezetten tilos hangsúlyoznia, érzelmi többlettartalommal bíró, ekként értékítéletet tükröző szavakkal – a tényközlésektől nem elválasztva – felerősítenie. A szabályozás lényege éppen az, hogy hírek, közéleti-politikai események kapcsán a negatív (vagy pozitív) érzelmi viszonyulás, benyomás, gondolat a nézőben ne a médiaszolgáltató által választott – tényekkel összemosott – ábrázolási mód vagy stílus hatására jöjjön létre, hanem a befogadó kizárólag a saját tapasztalataira, felfogására hagyatkozva alakíthassa ki a bemutatott tényekre reflektáló véleményét. Az adott műsorkörnyezetben a sérelmes kifejezések nem egzakt tényállításként, hanem a médiaszolgáltató saját, a nézők értékítéletének befolyásolására alkalmas minősítéseként jelentek meg, következésképpen az elsőfokú bíróság mind az alkalmazandó alkotmányos értelmezési keret kijelölése, mind pedig a konkrét kifejezés jogi minősítése körében helyesen foglalt állást.

[26] A közszolgálati médiaszolgáltatónak nem tiszte politikai vagy más világnézeti nézőpontok mellett kiállni, elköteleződni. Feladata, hogy – hírszolgáltatáskor – semlegesen és objektíven eleget tegyen a tájékoztatási kötelezettségének; ez – amint arra az ítéltábla már utalt – a szerkesztői szabadság releváns, a nézők tájékoztatáshoz való jogának érvényesülésével arányos korlátozását jelenti. Ami tehát egyesek számára hergelés, kioktatás, fenyegetés, az másoknak csupán a médiaszolgáltató működésével szembeni nemtetszés egyszerű kinyilvánítása, közszolgálatiágának kétségbe vonása; közéleti szereplőként a hírsatorna munkatársa részére az érdemi válaszadás megtagadása; politikai hatalom birtokában a jogi felelősségre vonás kilátásba helyezése. A „hergel”, „kioktat”, „fenyeget” szavakkal a médiaszolgáltató nem e szóban forgó tárgyilagos tájékoztatásra törekedett, hanem – a tényektől el nem különítve – véleményét fejezte ki, értékítéletet alkotott, a riportban

megjelenő képsorokat minősítette, jellemezte. A támadott kifejezések jogilag e pejoratív jelentésrétegük okán kizárják az értéksemleges tényállításként való minősítés lehetőségét, s valósítják meg egyértelműen a szubjektív értékítélet közlését. Éppen ezért az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a kifogásolt fordulatok mögött nem azonosítható olyan egzakt eseményleírás, amely azokat tényszerű közlésként igazolná. A kérdéses megnyilatkozások nem a hír tárgyát képező események semleges nyelvi közvetítését célozták, hanem annak a hírolvasói-narrátori megszólalásba ágyazott, pejoratív felhangú értékelését.

[27] Az alperes hivatkozása szerint relevanciával bír, hogy a kifogásolt mondat a műsorszámon belül a műsorvezető, hírolvasó előadásában, vagy a műsorszámban szereplő politikai hír ismertetésében résztvevő narrátor előadásában hangzik el. Az Mttv. 12. § (3) bekezdésének személyi hatálya a médiaszolgáltató hírszolgáltatást és politikai tájékoztatást nyújtó műsorszámaiban műsorvezetőként, hírolvasóként, tudósítóként rendszeresen közreműködő munkatársaira terjed ki. Az alperes nem azt tette szóvá fellebbezésében, hogy a konkrét esetben a hírolvasó, illetve a tudósító (narrátor) olyan személy lenne, aki nem rendszeres közreműködője a médiaszolgáltató hírműsorainak, hanem azon az alapon kívánt különbséget tenni a kifejezések jogi megítélése kapcsán, hogy az a hírolvasó vagy a narrátor részéről hangzott-e el. E különbségtétel ugyanakkor az Mttv. 12. § (3) bekezdésének általános tilalmából nem vezethető le. Nincs jelentősége annak, hogy a véleményt, értékítéletet jelentő fordulat a hírolvasói felvezetőben szerepel, vagy magában a tudósításban jelenik meg, és nem is csak akkor lehet a tilalom megsértését megállapítani, amikor a hírolvasó – a hír felolvasása előtt, közben vagy után – saját szavaival mintegy kommentálja a hírt. A tilalom azt kívánja meggátolni, hogy az esetleges vélemények, értékelő magyarázatok – az objektivitás látszatát keltve – burkolt formában semmiképp se veszélyeztessék a tárgyilagos tájékoztatást. E tekintetben irreleváns, hogy a vélemény, értékítéletet a hírolvasó vagy a narrátor közli, ha egyébként az adott személy a hírműsorok rendszeres szereplője.

[28] Az elsőfokú ítélet [33], [35], [37] és [39] bekezdései valóban a perbeli szavak negatív töltetét emelték ki, az ítéleti rendelkezés ugyanakkor nem elsősorban ezen, hanem azok értékítéletet tükröző jellegének megállapításán alapult. Az alperes tévesen állította szembe az elsőfokú ítélet azon elvi tételét, miszerint az Mttv. 12. § (3)-(4) bekezdései fogalmilag nem differenciálnak a pozitív vagy negatív tartalmú vélemények között, azzal a konkrét ítéleti megállapítással, hogy a perbeli fordulatok negatív konnotációt hordoztak. A két állítás ugyanis jogilag nem ellentétes, hanem egymást kiegészítő, koherens viszonyban áll egymással. A törvényi tilalom jogilag valóban nem a minősítés irányultságát, hanem csupán magát a tényszerű hírrel összemosott értékítéleti többlettartalmat ragadja meg és tilalmazza. A jelen ügyben azonban e tilalmazott minősítés történetesen éppen negatív jelleggel jelent meg, ennél fogva az elsőfokú bíróságnak – és a jelen eljárásban az ítéltáblának is – nem a minősítés tartalmi, adott esetben negatív irányultságát, hanem a perben konkrétan megnyilvánult értékelő tartalmat kellett vizsgálnia, s annak kapcsán kellett levonnia azt a következtetést, hogy a jogsértés pusztán ezen értékelő többlet okán megvalósult. Másként fogalmazva: a perbeli közlés – anyagi jogi értelemben – nem azért minősül jogsértőnek, mert kedvezőtlen színben tünteti fel az érintetteket, hanem azért, mert az objektív hírközlés látszata mögé rejtve a médiaszolgáltató saját értékítéletét közvetítette. Az a körülmény pedig, hogy ez az értékelés a konkrét esetben pejoratív (negatív) előjelű, kizárólag a jogsértés tényleges történeti megnyilvánulási formáját jelenti, nem pedig annak normatív jogalapi feltétele. Az

alperes e körben a kereseti kérelmen való túlterjeszkedésre – a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontját nem teljesítve – eljárási jogszabálysértés megjelölése nélkül hivatkozott.

[29] Az ítéltábla alaposnak találta az alperes azon fellebbezési kifogását, hogy a választási kampányra utaló megjegyzésekkel az elsőfokú bíróság olyan szempontokat vont be a jogi vizsgálat körébe, amelyek az Mttv. 12. § (3) bekezdéséből nem következnek. Az e rendelkezésből eredő tilalomnak nincs időbeli dimenziója vagy olyan tényállási eleme, amely a tilalom mikori megsértésének jogi jelentőséget kölcsönözne. Az elsődleges szempont, hogy a médiaszolgáltató a hírközlési tevékenységének úgy tegyen eleget, hogy azzal a nézők véleményformálását – burkoltan – ne befolyásolja. E követelménynek mindenkor, minden esetben ugyanolyan mértékben kell megfelelnie. Azzal, hogy a jogsértést a választási kampányidőszakhoz közel esőnek minősítette a törvényszék, a Mttv. 12. § (3) bekezdésének törvényi kereteit túllépve járt el, másrészt jogilag téves megállapítást tett, hiszen a választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény 139. § (1) bekezdése értelmében a választási kampányidőszak a szavazás napját megelőző 50. naptól a szavazás napján a szavazás befejezéséig tart, ami az országgyűlési képviselők 2026. évi választása során 2026. február 22. és 2026. április 12. napjai közé, jóval a perbeli hírszolgáltatás sugárzását követő időre esett. Ez ugyanakkor az elsőfokú ítélet érdemi megalapozottságát nem érintette, mivel a jogsértés ténye az irányadó ABH-ban lefektetett, a tények és értékítéletek elhatárolására vonatkozó mérce alapján az előbbi indokolási elem mellőzésével is törvényesen megállapítható volt.

[30] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a fenti pontosítás mellett – a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[31] A felperesnek a másodfokú eljárásban – fellebbezési ellenkérelem előterjesztésének hiányában – perköltsége nem merült fel, ezért arról az ítéltáblának a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére figyelemmel rendelkeznie nem kellett.

[32] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja szerint teljes személyes illetékmentességben részesül, ezért az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontjában foglalt illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint számított 48.000 forint fellebbezési illeték a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése révén alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja és 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[33] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2026. április 21.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Koós Szabolcs s. k.	dr. Oláh Zsolt s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró